

Paweł Heinzelman

Pytania i odpowiedzi prawne

Palestra 4/3(27), 62-63

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PYTANIA I ODPOWIEDZI PRAWNE

P Y T A N I E P R A W N E:

Czy cudzoziemiec przebywający od kilku miesięcy w Polsce może zapłacić adwokatowi w Polsce za usługi prawne w polskiej walucie obiegowej, a nie w dewizach.

Stan faktyczny sprawy:

Do jednego z zespołów adwokackich w Warszawie zgłasza się ob. X, przedstawiając się jako obywatel amerykański pochodzenia polskiego. Wymieniony przyjechał do rodziny w Polsce, gdzie przebywa już od 6 miesięcy. W czasie pobytu w Polsce poznał kobietę, z którą zamierza się pobrać. W związku z powyższym prosi adwokata o przeprowadzenie sprawy rozwodowej. Okazuje się bowiem, że ob. X wyjechał z Polski w roku 1938, zostawiając tutaj swoją żonę. Po przeprowadzeniu sprawy rozwodowej powstanie konieczność załatwienia jeszcze jednej usługi prawnej, mianowicie trzeba będzie uzyskać w sądzie powiatowym zgodę na zawarcie małżeństwa przez pełnomocnika, gdyż ob. X wyjeżdża za miesiąc do Stanów Zjednoczonych i nie będzie mógł przyjechać na własny ślub. Wynagrodzenie chce uiścić w walucie polskiej.

O D P O W I E D Ź:

Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 15.4.1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. Nr 21, poz. 137) stanowi w § 36, że krajowcy dewizowi mogą świadczyć, bez osobnego zezwolenia, cudzoziemcom dewizowym w kraju rzeczy ruchome i usługi oraz przyjmować za nie od tych cudzoziemców zapłatę w złotych.

Przepis § 36 został wydany na podstawie art. 26 ustawy dewizowej z dn. 28.3.1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133). Artykuł ten stanowi bowiem, że cudzoziemcy dewizowi mogą dysponować swobodnie walutą polską uzyskaną przez nich legalnie (w drodze sprzedaży waluty obcej bankowi lub instytucji uprawnionej albo uzyskaną od krajowców dewizowych na podstawie ogólnego lub indywidualnego zezwolenia).

Wobec powyższych postanowień adwokaci, którzy świadczą usługi prawne cudzoziemcom dewizowym przebywającym w Polsce, nie mają obowiązku zachowywania warunków zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25.9.1954 r. w sprawie zezwolenia dla adwokatów na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi (Monitor Polski Nr 101, poz. 1275) wówczas, gdy świadczone usługi są związane z pobytem cudzoziemców w Polsce.

Natomiast we wszelkich innych wypadkach świadczenia usług prawnych cudzoziemcom dewizowym adwokaci powinni domagać się wynagrodzenia za nie w zagranicznych środkach płatniczych, w złotych pochodzących z wymiany takich środków lub w złotych zainkasowanych od cudzoziemców-mocodawców zgodnie z obowiązującymi przepisami.

O rozstrzygnięcie nasuwających się wątpliwości należy zwracać się do Departamentu Zagranicznego Narodowego Banku Polskiego.

Świadczenie usług prawnych związanych z prowadzeniem sprawy rozwodowej obywatela obcego przebywającego czasowo w Polsce podlega postanowieniom cytowanego zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25.9.1954 r. (Mon. Polski Nr 101, poz. 1275). Przyjęcie zatem zapłaty za te usługi w złotych, których pochodzenie nie zostało udowodnione, wymaga zezwolenia władz dewizowych.

(opracował Paweł Heinzelman)